

JAZZFLITS NUMMER 435

10 MAART 2025

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

5 **JAZZ OP PAPIER**

George Jazzcafé (Jan. J. Mulder)

6 **JAZZ OP DE PLAAT**

3 Cohens/WDR Big Band, Sasha Berliner, Arbenz vs Arbenz, John Dikeman, John Patitucci e.a.

12 **JAZZ OP HET PODIUM**

Ponga, Jan van Duikeren, Sullivan Fortner, Uitreiking BEP 2024 e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

21 Tiger rag (Ruud Bergamin)

23 Europe Jazz Media Chart Maart

21,5 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 03 2025

JF 436 KOMT 24 MAART UIT

BERICHTEN

Zangeres Veronica Swift maakt haar platen voor Mack Avenue. (Persfoto)

Mack Avenue Music Group in andere handen overgegaan

De Amerikaanse Mack Avenue Music Group is overgenomen door Exceleration Music, dat reeds eigenaar is van Candid Records. Beide labels worden in één groep ondergebracht, waaraan leiding zal worden gegeven door de hoogste man van Mack Avenue, Denny Stilwell. Exceleration wil zowel nieuw jazztalent uitbrengen als putten uit de bestaande catalogus van zijn labels. Met de overname van Mack Avenue heeft de groep artiesten als Christian Sands, Cécile McLorin Salvant, Veronica Swift, Christian McBride, The Bad Plus, Yellowjackets, Kenny Garrett en Mike Stern onder contract. Exceleration hoopt het bereik van Mack Avenue te kunnen vergroten.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEBBER

PARTICULIER AMERIKAANS FONDS STOPT 35 MILJOEN DOLLAR IN JAZZ

De Mellon Foundation, de grootste particuliere Amerikaanse begunstiger van de kunsten, gaat 35 miljoen dollar in de Amerikaanse jazz steken. Een bedrag van 15 miljoen wordt verdeeld over een vijftigtal prominente jazzmusici van 62 jaar en ouder. Zij krijgen ieder onder meer 100.000 dollar, professionele ondersteuning en speelmoogelijkheden aangeboden. Verder gaat er geld naar bijvoorbeeld het Ellis Marsalis Center in New Orleans, de Afro Latin Jazz Alliance/Belongo in New York en het Pittsburgh International Jazz Festival.

De eerste twintig begunstigde oudere jazzmusici zijn George Cables, 80, pianist; Valerie Capers, 89, pianiste; George Coleman, 89, saxofonist; Akua Dixon, 76, cellist; Manty Ellis, 92, gitarist; Billy Hart, 84, drummer; Tom Harrell, 78, trompettist; Bertha Hope, 88, pianiste; Roger Humphries, 80, drummer; Carmen Lundy, 70, vocaliste; Amina Claudine-Myers 82, pianiste; Roscoe Mitchell, 84, rietblazer; Johnny O'Neal, 68, pianist; Shannon Powell, 62, drummer; Julian Priester, 89, trombonist; Dizzy Reece, 94, trumpeter; Herlin Riley, 67, drummer; Michele Rosewoman, 71, pianiste; Dom Salvador, 86, pianist en Reggae Workman, 87, bassist. "People who are playing at the highest levels today, they can trace their genealogy right back to the people who began the art form... So we thought that jazz was at this point where, especially for its elders and its history, there was a lot that we wanted to be able to protect and support", aldus Elizabeth Alexander, presidente van The Mellon Foundation, in een toelichting voor persbureau Associated Press. Over de keuze van de twintig musici is een advies uitgebracht door diverse musici en jazzprofessionals onder wie Brian Blade, Helen Sung, Joe Farnsworth, Melanie Charles, Nicole Glover, Nicole Mitchell, Regina Carter, Robert Hurst, Suraya Mohamed en Theo Croker. De komende drie jaar worden nog zo'n dertig namen aan de lijst toegevoegd. Het overige geld, 20 miljoen dollar, gaat naar wetenschappelijke initiatieven, archieven, clubs en andere instellingen die van cruciaal belang zijn voor het behoud en het voortbestaan van de jazz. Elizabeth Alexander: "Jazz is a quintessentially American art form and this initiative rightly and broadly honors the work of those who continue to drive the evolution of jazz while also safeguarding its histories."

Al Jarreau & NDR Bigband Ellington

ACT

Al Jarreau krijgt postuum Preis Schallplattenkritik 2025/1

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2025/1' toegekend aan de albums 'Ellington' van Al Jarreau & NDR Bigband (ACT) en 'Ländler' van de Noorse bassist Arild Andersen (ECM). De 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten. De Preis wil het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Jazz International Nijmegen krijgt subsidie van gemeente

Het festival Jazz International Nijmegen krijgt dit jaar een subsidie van de gemeente Nijmegen. Een adviescommissie koos uit 44 aanvragen twintig projecten. 'Naast grootheden van de hedendaagse vernieuwende jazz biedt FJIN ook een podium aan jong, lokaal talent en stimuleert zo het stedelijke en regionale muziekklimaat', aldus de adviseurs. In totaal was 300.000 euro te verdelen. Hoeveel het festival hiervan krijgt, hebben wij niet kunnen achterhalen.

Laatste rustplaats Martial Solal op Père Lachaise

De as van Martial Solal is medio februari overgebracht naar de begraafplaats Père Lachaise in Parijs. Dit gebeurde tijdens een openbare ceremonie. De Franse pianist stierf afgelopen december op 97-jarige leeftijd. Zijn dochter Claudia Solal, eveneens muzikant, sprak een woordje, evenals trompettist Eric Le Lann. Vervolgens werd de as geplaatst in afdeling 46 van de beroemde Parijse begraafplaats. Ook violist Stephane Grappelli, pianist Michel Petrucciani en saxofonist Manu Dibango liggen er.

The Mera Project, winnaar van de Maastricht Jazz Awards 2025. (Foto: Jazz Maastricht)

THE MERA PROJECT WINNAAR VAN CONCOURS MAASTRICHT JAZZ AWARDS 2025

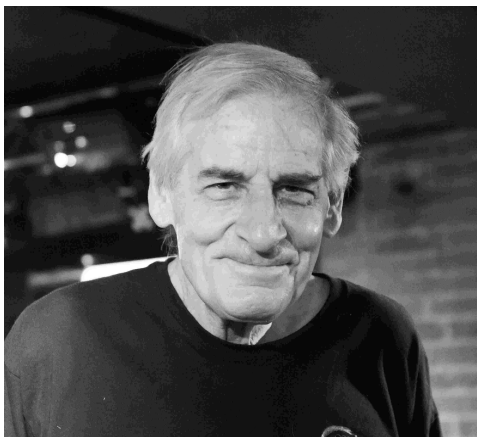
The Mera Project heeft op 14 februari jl. in Theater Kumu-lus in Maastricht het concours om de Maastricht Jazz Award 2025 gewonnen. Het Haagse 'ethnic-jazz'-kwartet liet drie andere finalisten achter zich: Inopia, Hagneya en NYMRA. Laatstgenoemde formatie was de lieveling van het publiek en kreeg de Publieksprijs van vijfhonderd euro.

Frontvrouw van het winnende viertal is Elena Stamatopoulou. De Griekse studeert jazz-zang aan het conservatorium van Maastricht. Zij bespeelt ook de oud. De andere drie leden, Aimilianos Stavrinou (piano), Cathal Cradden (bas) en Samuel Lara (drums) studeren in Den Haag aan het conservatorium. Als concourswinnaar ontving The Mera Project duizend euro. In het prijzenpakket zaten verder een coachingprogramma, deelname aan de B-Jazz International Contest 2025 en optredens op diverse festivals.

Alkmaars café mag niet langer live-jazz programmeren

Eind januari is noodgedwongen een punt gezet achter de zondagse jamsessies in het Alkmaarse café De Tuin. Na herhaalde klachten uit de buurt over geluidsoverlast legde de Omgevingsdienst Noord-Holland-Noord de zaak een verbod op om nog langer livemuziek te programmeren. Peter van Raamsdonk, organisator en pleitbezorger van de Alkmaarse jazzscene, is teleurgesteld, zo vertelt hij op rodi.nl: "Er is (in Alkmaar; red.) verder nergens een plek met een open jamsessie, van oudsher de plek waar musici 'het leren'." De eigenaren van De Tuin vinden de klachten onterecht, omdat het café goed geïsoleerd is. Ze denken dat het klagers niet zozeer om te harde muziek gaat, maar om het publiek dat buiten staat, vertellen ze op rodi.nl. In februari is een handtekeningenactie gestart om de jamsessies weer terug te krijgen.

Meer info: <https://tinyurl.com/773tv5a8>

Burton Green. (Foto: Dmitry Rozhkov)

Heropstanding

Burton Greene's Klezmokum

Vier jaar na het overlijden van pianist Burton Greene (1937-2021) is een nieuwe editie van zijn Klezmokum gevormd. De groep is te horen op 23 maart in de Greene Room in Amsterdam. Burton Greene werd begin jaren tachtig door Willem Breuker naar Amsterdam gehaald, waar hij zo'n 35 jaar leefde, studeerde en componeerde op zijn oude woonboot aan de Westerdok. De boot is vorig jaar gesloopt en de ligplaats verkocht. Van de opbrengst is de Greene Room in Amsterdam West gesticht met een studio, klein museum en een podium waar elke maand een optreden is door musici die in het verleden met Greene hebben gewerkt. In eerdere edities van Klezmokum speelden naast Greene onder anderen klarinettist Michael Moore, tubaïst Larry Fishkind, klarinettist Perry Robinson en drummer-percussionist Roberto Haliffi. De groep maakte diverse albums voor het BV Haast-label. Haliffi is als enige van alle oudgedienden ook nu weer groepslid. De andere leden van Klezmokum – The Burton Greene Revival Band zijn: Itai Weissman (tenorsax), Huria Gunter (klarinet), Joy Shechter (piano) en Harold Berghuis (bas).

Meer info:

<https://www.greene-room.com/>

Sun-Mi Hong 'artist in residence' van Music Meeting

De Zuid-Koreaanse drumster Sun-Mi Hong is huisartiest van het festival Music Meeting 2025. Ze zal op elk van de drie festivaldagen een bijzonder project presenteren. Tijdens de Meeting is er dit jaar bijzonder aandacht voor Zuid-Korea. In dat kader treden ook het percussieensemble Groove& en zangeres Eunsil Noh op. Het festival is van 7 tot en met 9 juni in Park Brakkenstein, Nijmegen.

KOMST LONDENSE BLUE NOTE JAZZ CLUB ONZEKER DOOR WEERSTAND SCOTLAND YARD

De komst van een Londense vestiging van de Blue Note Jazz Club is op weerstand gestuit van de Londense politie. Die wil niet dat de club, met vestigingen in onder meer New York, Los Angeles, Beijing, Milaan en Rio de Janeiro, openblijft tot 01.00 uur 's nachts. De 'council' heeft daarom een vergunning met beperkte openingstijden verstrekt. Onzeker is of de club onder die voorwaarden zal openen.

De Blue Note Jazz Club wil zich in Londen vestigen in de kelder van het St Martins Lane Hotel (Covent Garden), die eerder als sportschool in gebruik was. De club moet 350 plaatsen gaan tellen en zal elke dag geopend zijn. De Londense burgemeester steunt het initiatief, zo liet hij via een woordvoerder weten: "The world-renowned Blue Note Jazz club will be a fantastic addition to the West End's nightlife and cultural scene, and City Hall is in touch with the operators to offer any support we can." De dagelijkse opening tot na middernacht zal echter volgens Scotland Yard leiden tot 'crime, disorder and public nuisance' in de West End, zo meldt de website standard.co.uk. "Jazz fans leaving the venue late at night may become a target for illegal taxis who prey on vulnerable, intoxicated lone females", aldus de politie. Medio februari heeft de Westminster 'council' weliswaar groen licht gegeven aan de vestiging van de Blue Note Club, maar, vanwege het bezwaar van de politie, met beperkte openingstijden. Van maandag tot en met donderdag moet de club om 23.30 uur dicht, op vrijdag en zaterdag om middernacht en op zondag om 22.30 uur. Of de club nu ook daadwerkelijk zal openen is de vraag, omdat het onzeker is of de zaak onder deze voorwaarden levensvatbaar is. Ter vergelijking: de Londense jazzclub Ronnie Scott's (Frithstreet, Soho) mag van woensdag tot en met zaterdag tot 03.00 uur 's nachts geopend zijn. Jazzliefhebbers zijn inmiddels een petitie gestart om de 'council' op andere gedachten te brengen.

HERBIE HANCOCK DEZE ZOMER OP NORTH SEA JAZZ FESTIVAL ÉN GENT JAZZ

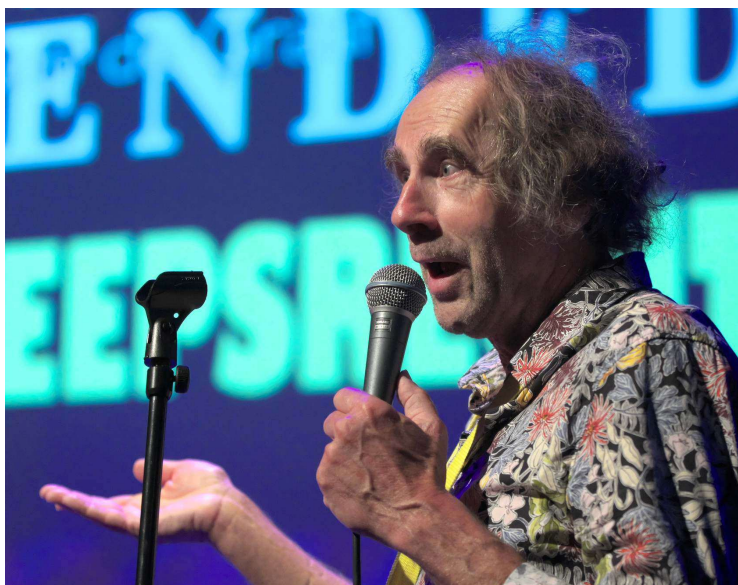
Als onderdeel van een wereldwijde tournee speelt toetsenist Herbie Hancock in juli zowel op het North Sea Jazz Festival (11 juli) als Gent Jazz (12 april). Het Rotterdamse festival (11, 12 en 13 juli 2025) maakte eind maart eveneens de komst bekend van het Emmet Cohen Trio feat. Patrick Bartley, Jonathan Blake & Pentad, het Melissa Aldana Quartet, het Sullivan Fortner Trio, Van Bavel-Teepe-Jackson: 'Dutch Connection', Danilo Pérez-John Patitucci-Adam Cruz Trio, het David Murray Quartet, gitarist Lee Ritenour, het Mark Turner Quartet, Terri Lyne Carrington 'We Insist', trompettist Ambrose Akinmusire en saxofoniste Nubya Garcia. **Gent Jazz** (4 tot en met 19 juli) heeft drummer Makaya McCraven, gitarist Philip Catherine, het Branford Marsalis Quartet, Steve Coleman and Five Elements en pianist Tigran Hamasyan aan het programma toegevoegd.

Soundtrack Miles Davis in Film- muziek Top 200 van NPO Klassiek

De soundtrack van de film 'Ascenseur pour l'échafaud', met muziek van trompettist Miles Davis, staat op nummer 77 in de Filmmuziek Top 200 van dit jaar. Die werd op 6 en 7 maart uitgezonden door NPO Klassiek. De lijst wordt jaarlijks gemaakt op basis van de stemmen van luisteraars via internet. Miles Davis nam de nummers op voor de film van Louis Malle op 4 en 5 december 1957 in Le Poste Parisien Studio. Hij improviseerde de muziek ter plekke bij de filmbeelden samen met saxofonist Barney Wilen, pianist René Urtreger, bassist Pierre Michelot en drummer Kenny Clarke.

Duitse jazz legt wensen neer bij formateurs nieuwe federale regering

De Deutsche Jazzunion vraagt de formateurs van de nieuwe Duitse federale regering om in een nieuw regeerakkoord rekening te houden met de situatie van jazz en geïmproviseerde muziek. Die is volgens de belangenvereniging van de Duitse jazzscene (sinds 1973) op meerdere punten voor verbetering vatbaar. Duitse jazzmusici maken zich zorgen, zo blijkt uit een enquête van de Jazzunion. De helft van de respondenten verwacht dat hun eigen situatie in de komende twaalf maanden zal verslechteren. Eén op de drie verwacht dat deze hetzelfde blijft. Over de toekomst van de Duitse jazzscene in het algemeen is 72% somber gestemd. Ook is er veel ontevredenheid (70%) over het werk van de vorige federale regering op het gebied van jazz. Jazzunionvoorzitster Annette von Eichel: "Een sterke vrije cultuur en daarbinnen jazz beschermen onze vrije democratie. Wij roepen de federale op om de cultuur, inclusief jazz, met nieuwe energie en vooruitziende blik te ondersteunen door middel van de juiste maatregelen." Op de politieke agenda zouden bijvoorbeeld uitbreiding en versterking van de financiering en meer erkenning van jazzmuzikanten moeten komen te staan. Bovendien zouden kwesties als het verlagen van de kosten van levensonderhoud, pensioenvoorzieningen, verplichte naleving van minimumlonen en het waarborgen van artistieke vrijheid, aandacht vanuit Berlijn moeten krijgen. De Deutsche Jazzunion 'eist' verder dat de nieuwe federale regering zich zal inzetten voor de ontwikkeling en vestiging van een centrum voor jazz en geïmproviseerde muziek in Berlijn.

Bo van de Graaf. (Foto: Tom Beetz)

GEEN SUBSIDIE VAN GEMEENTE NIJMEGEN VOOR PROJECT ENSEMBLE I COMPANI

I Compani, het muziekgezelschap van saxofonist Bo van de Graaf, krijgt geen subsidie van de gemeente Nijmegen voor het project BASTA. De groep had 15.000 euro aangevraagd. Weliswaar beoordeelde een adviescommissie het project als subsidiabel, maar aan het eind van de rit was het cultuurbudget niet toereikend om dat advies ook te honoreren. I Compani kreeg sinds 1996 gemeentelijke bijdragen.

I Compani, dat in 2025 veertig jaar bestaat, heeft dit jaar al vijftien concerten in de agenda staan, zowel in een kleine (zeven musici) als een grote bezetting (zeventien musici). Dat zijn ensemble buiten de boot is gevallen noemt leider Bo van de Graaf in een e-mail aan Jazzflits 'een klap in ons gezicht en een trap na!'. Van de Graaf is bijna vijftig jaar actief in Nijmegen, als muzikant, organisator, en gangmaker. 'Vaandeldrager' en 'jazz-icoon' noemt de adviescommissie hem. Van de Graaf: "Wij vinden het een bewijs van onbehoorlijk bestuur dat ons succesvolle ensemble juist nu in wat een feestjaar had moeten zijn in de steek wordt gelaten." Een poging om met de wethouder te praten is volgens Van de Graaf gestrand: "De wethouder verwijst naar de officiële - langdurige - bezwaar procedures." I Compani is dit jaar onder meer te horen in Zaandam (september), Edam, Zutphen, Enschede, Utrecht (november), Tilburg, Amsterdam, Leiden en Nijmegen (december). In het kader van het veertigjarig jubileum is een boek in de maak over het gezelschap.

Geen Draslanden Jazz-fietstour (meer)

Er komt dit jaar geen vierde Draslanden Jazz-fietstour. De tour bracht fietsers in mei langs vier locaties in de kop van Drenthe. Vorig jaar waren daar het Artvark Saxophone Quartet, Eva sur Seine, het Loek van den Berg Quintet en de BigBand Friesland te horen. Start en finish waren bij de Rode Hert Studio van saxofonist Hans Wijnbergen in Roderwolde. "De organisatie kost op dit moment te veel tijd en energie. Wat ook meespeelt, is dat de subsidie van de provincie stopt", legt Bien Krips in een e-mail aan Jazzflits uit. Zij zette samen met Wijnbergen de jazzfietstour op poten. De twee bezinnen zich nog op een doorstart in 2026, want "wij zouden het zelf ook jammer vinden om de stekker uit dit kleinschalige jazzfestival te trekken".

JAZZ OP PAPIER

GEORGE

**Peter Bierhuis en Kees de Bruijn.
George Jazzcafé,
een Arnhemse legende**

Arnhem : Uitgeverij Parkstraat, 2024
127 pag. : ill. ; 29x22 cm + cd.
ISBN 978-90-83159-13-3 geb.
Prijs 29,95 euro
De bijgevoegde cd laat
een Chet Baker Trio horen,
opgenomen 28 november 1983.

Het boek is inmiddels uitverkocht. Een tweede editie, zonder de cd, bevat acht pagina's meer, met foto's door Joop van Osch, van onder anderen Barney Kessel, Lou Donaldson, de Heath Brothers en de Dulfertjes.

Tweede editie. – 2025. - 135 pag.
ISBN 978-90-83159-15-7 geb.
Prijs: idem

Wie zich nog eens wil wagen aan een studie over Nederlandse jazzpodia wacht een hele klus. Het aantal plaatsen waar jazz gespeeld wordt is groot en de variatie niet minder. Het naslagwerk 'Jazz & Geïmproviseerde Muziek in Nederland' (1978) noemt er alleen al 210. De lijst is aan tijd gebonden, want gelegenheden die voor de verschijningsdatum ophielden te bestaan worden daar niet genoemd. Clubs als de Cotton Club en ook het naoorlogse Sheherazade ontbreken daar. Nog verder terug in de tijd, in de jaren dertig, waren er concoursen en kon je jazz horen in dansscholen, restaurants en bioscopen.

In de jaren vijftig wemelde het van clubs. Sommige maten zich de term studieclub aan: er werden lezingen gehouden met platenvoorbeelden, wel of niet gevolgd door een optreden van plaatselijke bands. Het boek noemt verder: schouwburgen, musea, jongerencentra, concertzalen, maar echte jazzhonken, waar je op een willekeurige avond in de week levende jazz kon horen, vind je er niet. Van elk podium geeft de lijst de feitelijke gegevens, zoals het jaar van ontstaan, de programmering, de bezoekerscapaciteit en het aantal concerten per jaar. Enerzijds is er duidelijk sprake van een welbewust, consequent jazzbeleid en aan de andere kant zijn er podia die af en toe jazz programmeren. In dat geval komen we dan adjectieven tegen als 'onregelmatig' en 'incidenteel'. Als de uitbater van een café de jazz goedgezind was, haalde hij wel eens een jazzband in huis, maar als de financiën dat niet toelieten, was het daarmee gauw gebeurd. Het volk kwam er alleen op af als je erbij kon kletsen of dansen. Enkele hielden het langer uit en kwamen tot zo'n dertig à veertig keer per seizoen, meestal op een of twee vaste avonden per week.

In Arnhem was er zo'n speelgelegenheid die het langer volhield. Onder de bezielende leiding van de naamgever George Inge en zijn vrouw Netty, beiden afkomstig uit Suriname, draaide het jazzcafé van 1974 tot 1996. Hoeveel optredens er waren meldt bovengenoemd boek niet, maar het café ademde meer jazz dan op de zondagmiddagen alleen. Aldus in een aan het café gewijd boek.

George's 'geheim' was dat, hoewel hij altijd op de achtergrond bleef, hem niets ontging. Wel kon hij het publiek op gezette tijden tot stilte manen. Hij engageerde wat er voorhanden was, en, gezien ook de foto's, namen de hier verblijvende tenoristen Johnny Griffin en Dexter Gordon daar een voorname plaats in. Het boek begint met een uiteenzetting van het na de oorlog zwaar gehavende Arnhem. Het was de stad waar vanaf 1958 de jaarlijkse NATO-taptoe gehouden werd. Uit de orkesten werden jazzspelende militairen door studenten van het muziekllyceum en de kunstacademie uitgenodigd om op hun feesten te spelen. Zodoende werd het bedje gespreid voor de plannen van het echtpaar Inge.

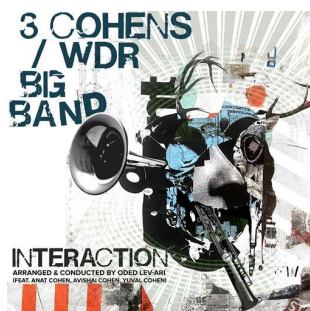
Het boek bestaat voor een groot deel uit interviews met muzikanten, bezoekers en medewerkers en dan gaat het vooral over de sfeer die ze hebben ervaren. Informatie over het beleid is er weinig. Het is overvloedig geïllustreerd met tekeningen, reproducties en foto's, vaak van dezelfde – acht van bassist Henk Haverhoek – zo'n 25 in een paginavullend formaat. Prachtig, maar samen met kopieën van krantenknipsels op een zwarte ondergrond, grootgezette ondertitels en tussenkopjes geven ze dit solide gebonden boek een wat onrustige aanblik. Op de pagina's 100-105 had de identificatie uitgebreider gekund. Er is veel werk gemaakt van een lijst van musici, maar aangezien er geen verwijzingen zijn naar het jaar van optreden noch naar de betreffende pagina, kan de lezer er weinig mee. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

3 COHENS/WDR BIG BAND

Interaction

Anzic Records

The 3 Cohens is een 'familieproject', met klarinettiste Anat Cohen (1975), trompettist Avishai Cohen (1978) en sopraansaxofonist Yuval Cohen (1973). De drie blazers komen van tijd tot tijd bijeen, voor zover hun afzonderlijke drukke carrières het toelaten.

Op het live opgenomen album 'Interaction' werken zij samen met een van de toporkesten in Europa: de WDR Big Band. Gastdirigent Oded Lev-Ari (1975), een oude bekende van de Cohens (door hen zelfs als een vierde familielid betiteld), heeft de leiding en schreef de arrangementen.

De WDR Big Band heeft een lange geschiedenis, die in zekere zin al teruggaat tot 1947, toen het als dansorkest van de omroep in Keulen werd opgericht. In de tweede helft van de jaren tachtig ontwikkelde de band zich onder leiding van de Nederlandse dirigent Jerry van Rooyen tot een van de belangrijkste jazzbigbands van Europa. Het orkest heeft in de loop der tijd met grote namen samengewerkt, zoals de broers Randy (trompet) en Michael (tenorsax) Brecker. Nu dus met de drie Cohens.

Het album 'Interaction' opent met een stevige swing-shuffle ('Shufila de shufila') van de hand van Avishai. Met 137 beats per minuut zet de Nederlandse drummer Hans Dekker een flinke 'groove' onder dit vrolijke stuk in G mineur. Er wordt aanstekelijk gespeeld, waarbij hapklare bluesclichés niet uit de weg worden gegaan. De live-sfeer is voelbaar; het publiek klapt enthousiast na de solo's. Aan het slot improviseren de Cohens een tijdje lang door elkaar. Op het concert krijgen ze er geen genoeg van, maar bij beluistering thuis moet je denken dat je ter plekke aanwezig bent, omdat dit anders op den duur als gekukel kan gaan [vervolg in de rechterkolom...](#)

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd?

Klik hier voor ons platenoverzicht: <http://bit.ly/2eGAA92>

klinken. Het thema van Yuvals 'Catch of the day' doet vervolgens aan jazz uit de jaren vijftig denken (de tijd van de cool jazz), maar de uitwerking is behoorlijk heftig met uptempo solo's, waarbij vooral Avishai's trompetsolo superieur klinkt. Een collectieve improvisatie van de Cohens, tezamen met WDR-saxofonist Ben Fitzpatrick, is de afsluiting.

De uitvoering van de oeroude 'Tiger rag' (het copyright werd in 1918 geclaimd door de Original Dixieland Jazz Band, maar de herkomst is niet duidelijk; zie ook pag. 21) laat zien dat muziek uit het beginstadium van de jazz ook een eeuw later springlevend kan zijn, vooral als deze in een wat moderner jasje wordt gegoten. In een uitbundige uitvoering van de oude kraker, op een New Orleans-beat, wordt zowel door de Cohens als door de bigband stevig uitgepakt, waarin met name Anat als niet te stuiten klarinetvirtuoos schittert. Terwijl Yuval zich in zijn sopraansaxsolo in het idioom van de oude-stijl-jazz begeeft, keren we bij de solo van WDR-trombonist Andy Hunter weer terug naar het heden. Mooi, zo'n contrast. Het stuk eindigt met collectieve improvisaties in turbo-dixielandstijl.

Uit een geheel ander vaatje wordt getapt in Avishai's compositie 'Naked truth', een sfeerstuk waarin zijn trompet met 'harmon mute' de hoofdrol speelt. Men kan er een hommage aan zijn grote voorbeeld Miles Davis in zien, vooral aan het slot, waar de klanken van de WDR-blazers aan de legendarische orkestleider -arrangeur Gil Evans doen denken.

In 'Festive minor' van Gerry Mulligan komt het interactieve samenspel van de Cohens maximaal tot uiting. Het stuk wordt geheel in polyfone lijnen door de drie blazers gespeeld, nu niet op de dixielandmanier, maar veeleer in dezelfde trant waarin Mulligan zelf te werk ging bij samenspel met andere blazers. Een conversatie in noten, zonder woorden.

'Trills and thrills' van Oded Lev-Ari, is een symfonisch aandoend orkestwerk in langzaam tempo, waarin de Cohens in de orkestklank zijn opgenomen, terwijl Avishai effectapparatuur aan zijn trompet heeft gekoppeld.

Ten slotte is er een funky 'uitsmijter': 'Footsteps and smiles' met diverse solo's, niet alleen van Anat en Yuval, maar ook van diverse WDR-blazers, die laten horen dat de band niet alleen een zeer hecht ensemble is, maar ook pittige solisten in zijn gelederen heeft.

Het album 'Interaction' laat The 3 Cohens in een feestelijke en aanstekelijke live-setting horen. Geen experimenten, cross-overs of grensverleggende muziek, maar muziek die bij de grote jazztraditie aansluit. Al ben je niet bij het concert aanwezig geweest, dan kun je thuis op de bank toch meegenieten van deze party, waar op hoog niveau wordt gemusiceerd, in een afwisseling tussen uitbundige 'grooves' en meer ingetogen stukken.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Anat Cohen (klarinet),

Avishai Cohen (trompet), Yuval Cohen (sopraansax),

WDR BigBand

Stefan Pfeifer-Galilea, Johan Hörlén, Paul Heller, Ben Fitzpatrick, Jens Neufang (sax), Andy Haderer, Rob Bruynen, Wim Both, Ruud Breuls (trompet), Raphael Klemm, Jonathan Böbel, Mattis Cederberg, Andy Hunter (trombone), Billy Test (piano, Fender Rhodes), Hans Dekker (drums), John Goldsby (bas).

Bekijk de repetities voor de plaat, met 'Tiger rag':

<https://www.youtube.com/watch?v=Nr6C1X3MBeY>

ARBENZ VS ARBENZ MEETS RON CARTER
The Alpine Session
 Gabriel Recording

Heeft u wel eens gehoord van de gebroeders Arbenz? Voor mij is deze Zwitserse tweeling een ontdekking. Michael Arbenz speelt piano en broer Florian is slagwerker en is bovendien eigenaar van een gewilde opnamestudio, genaamd Hammerstein, in Basel. De broers hebben inmiddels een aanzienlijke trackrecord in jazzmuziek, mede door samenwerkingen met onder anderen de saxofonisten Greg Osby en Dave Liebman. En daar hoort nu ook Ron Carter bij op deze gloednieuwe cd 'The Alpine Session'. Ron Carter, inmiddels bijna 88 jaar, bespeelt zijn contrabas zonder een spoor van sleetsheid. Virtuoso en een snelle aanslag, maar ook sonoor en massief; Carter heeft het nog allemaal in huis. De Arbenz broers maken van deze ontmoeting een klein feestje. Pianist Michael heeft een fraai toucher en een voorliefde voor Ellington. Dat hoor je, het geeft zijn spel een bedachtzame autoriteit. Florian Arbenz blijkt een virtueuze slagwerker met het vermogen om ondanks de veelheid aan tempowisseling een prettige rust in zijn spel te leggen. Ze spelen een mix van nummers van Michael en twee originals 'It don't mean a thing' en 'All the things you are'. Het sluitstuk 'Old shaman' is een open compositie met veel improvisatieruimte voor de drie muzikanten met verrassende, intrigerende momenten. Een waardige afsluiting waarbij natuurlijk Ron Carter de laatste noot plaatst. Zo hoort het ook met zo'n gigant aan boord. Wat mij betreft mogen deze broers Arbenz uit Basel meer jazziconen thuis uitnodigen.

Sjoerd van Aelst

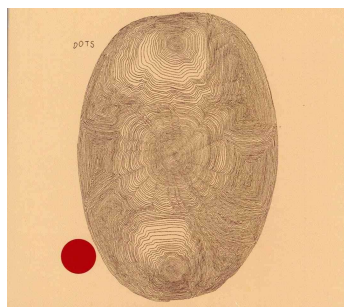
Bezetting:

Michael Arbenz (piano),
 Ron Carter (bas),
 Florian Arbenz (slagwerk).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3fz84uw9>

JAAP BERENDS
Dots
 Eigen Beheer

Jazzmuzikanten die hun ziekte als uitgangspunt voor een album nemen, zul je niet vaak tegenkomen. Gitarist Jaap Berends maakt er op zijn website echter geen geheim van dat de verhalende stukken op zijn album 'Dots' daarmee te maken hebben. Hij verzamelde vier sympathieke muzikanten om zich heen om die verhalen over het voetlicht te brengen. Hoewel de plaat aangrijpende momenten kent, zoals het duistere en dreigende 'Zwar', is 'Dots' bepaald geen tranendal. Er zijn mooie liedjes ('Sara') en pittige uptempostukken, zoals 'Where did we go from here?' en het Scofield-achtige slotstuk 'Tessa', opgedragen aan violiste Tessa Zoutendijk. Zij speelt een belangrijke rol met haar elektrisch versterkte viool, die soms associaties met de Franse grootmeester Jean-Luc Ponty oproept. Het door pianist Clemens Horn bespeelde harmonium is een atmosferische toevoeging aan het geluidsbeeld. In 'Scans' legt hij er een heerlijke ondergrond mee voor de sublieme bassolo van Dion Nijland. Samen met drummer Yonga Sun vormt de laatste een koningskoppel dat ieder stuk van vlees en bloed voorziet. Berends zelf is een gitarist die zich eerder als een blazer manifesteert dan als een notenvreter. De melodicus in hem zorgt ook voor memorabele thema's die van 'Dots' een fijn, smaakvol album maken.

Herman te Loo

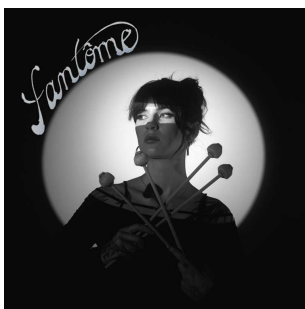
Bezetting:

Tessa Zoutendijk (viool),
 Jaap Berends (gitaar, composities),
 Clemens Horn (piano, harmonium),
 Dion Nijland (bas), Yonga Sun (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4prf469p>

SASHA BERLINER
Fantôme
Outside In Music

De Amerikaanse vibrafoniste en componiste Sasha Berliner (1998) vindt het niet nodig traditionele en moderne jazz te beschouwen als elkaars 'tegenstanders'. Ze meent dat jazzers niet moeten bakkeleien over wat 'jazz' is. Ze bepleit een 'staakt het vuren' in het debat over improvisaties, composities en het in hokjes plaatsen van muziek. Omdat ze de discussie een 'spookverschijning' vindt, heeft ze haar derde cd – de opvolger van 'Azalea' (2019) en 'Onyx' (2022) – 'Fantôme' gedoopt.

Berliner was op haar achtste al rockdrummer. Ze leerde de vibrafoen kennen via haar middelbare school. Sasha verhuisde in 2016 naar New York City om aan de New School for Jazz and Contemporary Music te studeren bij de vibrafonist Stefon Harris. Berliner brak door in New York toen ze in 2018 debuteerde op het NYC Winter Jazz Festival. Kort daarna speelde ze op het Atlanta Jazz Festival en het Burlington Jazz Festival. Ze moest toen nog twintig worden. Daarna ging het hard. Berliner stond op grote podia en won diverse prijzen.

Op het gevaar af dat Sasha protesteert, mogen we de zes eigen composities op 'Fantôme' toch met een gerust hart moderne jazz noemen. Bijna alle tracks zijn hoogenergetische nummers waarin razendsnelle notenreeksen voorbijkomen. Berliner houdt van snel en veel en dat maakt luisteren naar haar laatste album tot een enigszins vermoeiende bezigheid. Maar de Amerikaanse levert met haar begeleiders en gasten onmiskenbaar krachtig en concreet jazzwerk af. Geen spook te zien op 'Fantôme'.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Sasha Berliner (vibrafoon), Taylor Eigsti (piano), Harish Raghavan (bas) en Jongkuk Kim (drums) + David Adewumi (trompet), Rico Jones (saxofoon), Lex Kortzen (piano).

Maak hier kennis met Sasha Berliner:

<https://tinyurl.com/39tnzvcy>

Bezetting Dikeman/Hong/Lumley/Warelis:

John Dikeman (tenorsax), Marta Warelis (piano), Aaron Lumley (bas), Sun-Mi Hong (drums).

Luister hier naar nummers van het album:

<https://tinyurl.com/5n6arw5t>

DIKEMAN/HONG/LUMLEY/WARELIS
Old Adam On Turtle Island
Relative Pitch Records

Tijdens de coronaperiode nam dit internationale kwartet improvisatoren op het Amsterdamse impro-podium De Ruimte een cd op die een goed beeld gaf van waar ze zonder afspraken toe in staat zijn. Dit nieuwe album, 'Old Adam On Turtle Island' kent twee verschillen ten opzichte van die eerdere plaat. Ten eerste heeft Frank Rosaly achter de drums plaatsgemaakt voor Sun-Mi Hong, en ten tweede heeft saxofonist John Dikeman twee suites geschreven voor de groep. Ze vormen samen een song-cyclus waarin hij, zoals hij het zelf verwoordt, 'reflecteert op kolonisatie, en het tweesnijdende zwaard van de religie, dat kan leiden tot transcendentie en tirannie'. De Amerikaan gaat hiermee dus in/aan de slag met zijn jeugd in een streng-christelijk gezin en zijn tweeslachtige gevoel over zijn vaderland. Muzikaal levert dat regelmatig gedragen, hymneachtige melodieën op, waarmee hij ook verwijst naar een van zijn belangrijkste muzikale helden: Albert Ayler. We horen dat op overtuigende wijze halverwege de tweede suite, wanneer hij meezingt door zijn saxofoon en dat typische, rauwe Aylergeluid laat horen. Daarna laat hij de muziek verstillen uitlopen, met wonderschone pianofiguren, die doen denken aan het werk van de Franse componist Olivier Messiaen, iemand voor wie de transcendentie van het geloof een inspiratiebron voor zijn composities was. Hoe de geschreven noten zich precies verhouden tot de improvisaties, wordt niet echt duidelijk, en dat doet er eerlijk gezegd ook helemaal niet toe. Het sublieme kwartet laveert tussen ontroerende, bescheiden melodieën en kolkende freejazz, en tussen de abstractie van klankexploraties en hartverwarmende grooves. Een fraai voorbeeld van het laatste is het begin van de tweede suite (dat terecht 'Groove' heet). Bassist Aaron Lumley zet een aardse puls op, waaraan slagwerkster Sun-Mi Hong subtiel bekkenwerk toevoegt en pianiste Marta Warelis notenfiligrijnen. Het geheel doet denken aan Ellington's 'African flower', wanneer de sax van Dikeman over deze basis heen danst. Het meesterschap en de intense muzikaliteit van het viertal voorziet de muzikale gang van zaken van een diepgang die het tot misschien wel het beste werk maakt dat Dikeman tot op heden op de plaat heeft gezet.

Herman te Loo

Bezetting:

<----- zie de kolom hiernaast

ADAM BEN EZRA
Heavy Drops
www.adambenezra.com

De van origine Israëliëse bassist Adam Ben Ezra is niet in een hokje te stoppen. Hij is niet alleen een tovenaars op de contrabas, maar vormt met de vele andere instrumenten die hij in zijn muzikale ransel heeft min of meer een eenmansband. Een demonstratie van zijn kunnen gaf hij al eens in het tv-programma Podium Klassiek, waarin hij op indrukwekkende wijze flamenco speelde op zowel de snaren als de klankkast van zijn bas (het optreden is terug te kijken op internet: <https://tinyurl.com/d7rrakxw>). Ook op deze cd 'Heavy Drops', die hij samen met slagwerker Michael Olivera maakte, bespeelt hij meerdere instrumenten. Maar het zwaartepunt ligt toch wel bij de geweldige 'drive' waarmee hij zijn contrabas bespeelt. Alles is uit eigen keuken en veel van zijn nummers zijn aanstekelijk en hebben een dansbare 'groove'. Momenteel woont hij in Portugal en de Iberische muziekcultuur klinkt in veel van zijn stukken door. Adam Ben Ezra en Michael Olivera gaan in het merendeel van de nummers flink los, zoals in het uitbundige 'Taming the bull'. De instrumenten op de cd 'Heavy Drops' zijn lekker direct opgenomen en de plaat is een feestje voor eenieder die eens lekker de contrabas door de kamer wilt laten schallen. De muziek van Adam Ben Ezra is zowel op cd, elpee als download te bestellen via zijn website.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Adam Ben Ezra (bas, keyboards, fluit, vocals),
 Michael Olivera (percussie, drums)
 + Omer Mot (gitaar in 'Play it cool').

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/38pembej>

Bezetting James Brandon Lewis:

James Brandon Lewis (tenorsax),
 Chad Taylor (drums, mbira),
 Josh Werner (bas, gitaar)
 + Guilherme Monteiro
 (later opgenomen gitaar op 4, 6, 8, en 11),
 Stephane San Juan
 (later opgenomen percussie 4, 6, 8, en 11).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2p9p9jhs>

JAMES BRANDON LEWIS
Apple Cores
ANTI-records

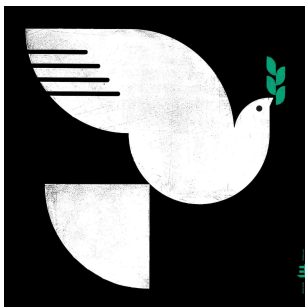
Op 1 oktober 2024 was ik aanwezig op het vijftigjarig jubileum van het Bimhuis (Amsterdam) en daar hoorde ik het duo James Brandon Lewis op tenorsax en Chad Taylor op drums. Ik had Lewis wel her en der op streamingdiensten gehoord, maar ik had 'de code nog niet gekraakt'. Te hermetisch en vrij voor mij. Tot ik hem hoorde met The Messthetics (zie mijn recensie in Jazzflits 416) en daarna dus in het Bimhuis. Een drummer en een saxofonist, geen combinatie die ik zelf uitgekozen zou hebben, maar het was fabelachtig! Daar leerde ik luisteren naar James Brandon Lewis, 'one of the fiercest sounds in jazz today' (The Guardian). Hij praat met je, via zijn sax. Het zijn bedwelmende voordrachten, dwingend, maar overtuigend. Soms vrolijk en licht, dan weer vasthoudend en hyper. En Chad Taylor slaat de bladzijden om. Soms duurt het even voor je door hebt waar hij het over heeft, maar dan valt ook alles op zijn plek. Wat een duo. Op 'Apple Cores' (zijn zestiende album en opvallend genoeg pas het tweede album dat van hem wordt besproken in Jazzflits) is het duo Lewis en Taylor aangevuld tot een trio met bassist-gitarist Josh Werner. De synergie met Chad Taylor is evident ('like water'), want bestaat al jaren, maar Josh Werner voegt zich uitstekend en heerlijk 'groovend' als solide basis in dit trio. Ga zitten en luister, het is geen achtergrondmuziek. Laat je betoveren door de bedwelmende toespraken van Lewis. Soms staccato en dwingend zoals in 'D.C. got pocket', dan weer lyrisch bespiegelend zoals in 'Prince Eugene' met Chad Taylor op mbira, of aarzelend en zoekend in 'Exactly, our music' waarin je ook hoort hoe mooi deze musici samen spelen en elkaar aanvullen. De grote inspiratiebron voor dit album was voor Lewis trompettist, multi-instrumentalist en freejazz-icoon Don Cherry. Lewis heeft ervoor gekozen niet de composities van Cherry te spelen, maar in zijn eigen composities commentaar te geven op de muziek van Cherry. Iedere songtitel is een soort cryptogram, waarmee Lewis subtiele referenties maakt naar het leven en de muziek van Don Cherry. Wie daar meer over wil weten leze de 'liner notes' bij dit album op de website van James Brandon Lewis. Maar wie goed luistert hoort het Lewis allemaal vertellen.

Jaap Lampe

Bezetting:

<----- zie de kolom hiernaast

JOHN PATITUCCI
Spirit Fall
 Edition Records

Alleen tenorsaxofoon, bas en slagwerk. Het is een gewilde bezetting sinds Sonny Rollins' liveconcerten vanuit de Village Vanguard, maar ook een veeleisende. Zie maar eens de aandacht vast te houden met zo weinig mogelijkheden tot klankkleur. Het resultaat boezemt deze recensent vaak ontzag in, maar om nou te zeggen dat we al die albums tig keer draaien – neu. Waar komt dat door? Er zijn saxofonisten bij die er niet in slagen om overtuigend en lang te soleren – want er wordt meestal lang gesoleerd, Rollins deed dat immers ook – en bassisten die willen laten zien hoe knap ze zijn, zonder een pianist of gitarist die de maten vol speelt. Ook drummers hebben daar een handje van. En dan is er ook geregeld een repertoire van standards die we al kenden in uitmuntende uitvoeringen, in minder ascetische bezettingen. Van dit alles is geen sprake op 'Spirit Fall'. De solo's van Chris Potter zijn nooit zo heel lang, en hij bespeelt daarbij naast de tenor- ook de sopraansaxofoon en de basklarinet. Belangrijker nog is dat hij 'resourceful' is, zoals dat zo mooi heet in Engels. De term duidt op de beschikbaarheid van bronnen. Over een tekort daaraan hoeft Potter niet klagen. Hij kan een rondje à la Rollins blazen in een calypso en de sopraan à la Coltrane laten zingen in zes-achtste. Hij is echter vooral zichzelf; diep geworteld in de traditie van bebop, blues en de oudere tenoren. De leider, bassist John Patitucci, hoeft hem maar één melodielijntje, twee akkoorden en drie noten voor te leggen, en daar gaat Potter; zijn fantasie laat hem geen seconde in de steek.

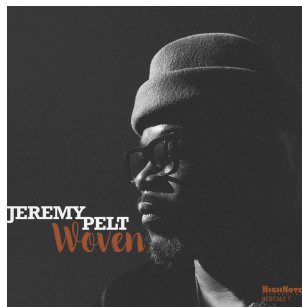
Patitucci nam het wijze besluit dat hij vrijwel alle stukken zelf zou schrijven, deze keer. Ze zijn zeer gevarieerd; van gemeen-groovend en bluesy tot ijl en lyrisch. Hij is ook als bassist uit het juiste hout gesneden; speelt virtuoze maar glasheldere solo's in het hoge register van de contrabas en de basgitaar, doch weet ook de grondtonen heel vet op de één neer te zetten. Er is werkelijk geen seconde van gepriegel bij. Intussen varieert slagwerker Brian Blade de dynamiek van voorzichtig geveeg tot een groove die horen en zien doen vergaan.

Mooi is ook die platenhoes met een vredesduif en een korte uitleg van de leider: 'In times like these, music has the power to bridge divides and uplift our collective spirit.' We hopen het met hem. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

zie de kolom hiernaast ----->

JEREMY PELT
Woven
 HighNote Records

Trompettist Jeremy Pelt (1976) is geen kleine jongen in de New Yorkse jazzscene. De klassiek opgeleide Amerikaan treedt regelmatig op met de Roy Hargrove Big Band, The Village Vanguard Orchestra en de Duke Ellington Big Band en is lid van het Lewis Nash Septet en The Cannonball Adderley Legacy Band.

Jeremy toerde wereldwijd met verschillende ensembles en stond op vele grote jazzfestivals en concertpodia. Pelt werd vijf jaar op rij verkozen tot Rising Star op de trompet door Downbeat Magazine en de Jazz Journalist Association. Als bandleider heeft Pelt tien albums opgenomen. Zijn nieuwste cd heet 'Woven'. Hij is daarop te horen met vier vaste begeleiders en twee gastsolisten.

Het album is bevat negen eigen composities, waarin de traditie op intelligente wijze wordt gemixt met hedendaagse sounds. Het zijn met name de synthesizer en de tekstloze zang die verfrissend en aanstekelijk modern klinken. Verder horen we sterke invloeden van de neobop. De stukken zijn gevarieerd qua stijl. Pelt wisselt complex-ritmische nummers af met verstilde ballads. Er is geen ruimte voor masculien geweld.

De band speelt geserreerd en harmonieus met, naast de solo's van Pelt, strak solowerk van gitarist Misha Mendelenko. Het geluid van Pelt roept herinneringen op aan legendarische trompettisten als Lee Morgan en Freddie Hubbard. Hij heeft ook aandachtig geluisterd naar Miles Davis en Chet Baker. Jazz Weekly schreef dat Pelt het verleden en de toekomst combineert in zijn muziek - en dat klopt als een bus.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Jeremy Pelt (trompet), Jalen Baker (vibrafoon), Misha Mendelenko (gitaar), Leighton Harrell (bas), Jared Spears (drums)
 + Marie-Ann Hedonia (synthesizer), Mar Vilaseca (zang).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4jtu3dr8>

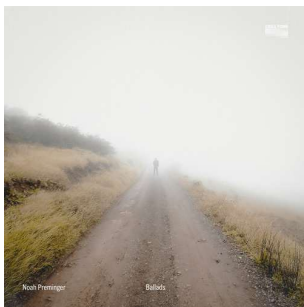
Bezetting John Patitucci:

Chris Potter (tenor- en sopraansax, basklarinet), John Patitucci (bas, basgitaar), Brian Blade (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/rrr4fej8>

NOAH PREMINGER
Ballads
Chill Tone

Bij 'ballads' denken we vast aan de behaagzieke zuchten van Ben Webster, de zwaarmoedige, wat lijkige klachten van Dexter Gordon, het klaaglijke muurbloempjes-timbre van Lester Young en de plechtige voordracht van John Coltrane.

Indrukwekkend allemaal, maar één compleet album met niets dan ballads is gewoonlijk te veel van het goede. Elke muzieksoort verlangt vroeg of laat een afwisseling van tempo en sfeer. Toch durfde tenorsaxofonist Noah Preminger een puur balladalbum op te nemen dat dus 'Ballads' heet. Preminger (1986) is geen jonge held meer maar te jong om een 'legend' te zijn en heeft zich ook al in New York gevestigd. Je moet zéér ambitieus en ondernemend zijn, wil je onder deze voorwaarden overeind blijven.

Dat lukt hem dankzij zijn inventiviteit en ondernemende geest. Hij maakte albums met elektronica, dichters en de soundtrack van cineast Otto Preminger (geen familie, naar het schijnt) en ook hij waagde het zich op te winden over de kille politieke wind die door het land waait, met zijn cd 'Meditations On Freedom' (2017).

Over dat laatste valt tegenwoordig natuurlijk heel wat meer te zeggen, nu de leiding in handen is van mensen die zelfs geen Watergate-schandaal hoeven te vrezen, aangezien ze allang ergere affaires hebben overleefd. Het lijkt de gemiddelde Amerikaan geen zier uit te maken.

Maar Preminger trekt zich dit wél aan. Dat zien we ook weer op 'Ballads'. Een memorabele cd vol Lieder ohne Worte. Het slepende 'Unfair world' is ongetwijfeld een bespiegeling over een maatschappij waarin miljardairs het voor het zeggen hebben. Het broze 'Democracy' klinkt bijna fatalistisch, berustend. 'Laten we zacht zijn voor elkander' lijkt hij te zingen, met Adriaan Roland Holst.

Voorts is er 'Carry me Ohio' (van singer-songwriter Mark Kozelek), wat iets vlotter gaat in een soort gospel-ritme. Nostalgie naar de tijd waarin we bij het Amerikaanse platteland dachten aan afgebladderde kerkjes en solide dorpsgemeenschappen. Zo is er meer variatie. 'Pneu' heeft een wreed ostinato voor piano en bas en 'In our 20s' een slepende rockbeat. Tussendoor vinden we ook wat ouder werk van anderen: 'Stan's mood', dat Al Cohn eind jaren veertig voor Stan Getz scheef, maar dat Getz in latere jaren zelden of nooit speelde. En 'Someone to watch over me', als enige klassieker. Héél voorzichtig ingezet, met slechts wat behoedzame basnoten achter de tenor.

Tot de invloeden behoren alle helden uit de eerste alinea. In een begeleidend schrijven noemt hij nog heel specifiek (even noteren, tenoristen): 'Lush life' van Coltrane, 'I can't get started' van Joe Lovano en 'The meaning of the blues' van Michael Brecker: 'Their sound sings as if it's their last day on earth.'

Deze sobere, goudeerlijke klanken werden opgenomen in het van oudsher democratisch stemmende New York. Er is weinig voor nodig om de jazzscene van deze stad te zien als een enclave waar alles nog is zoals het zou moeten zijn. Je bent er stil van en Preminger bijna ook. Gelukkig niet helemaal, want anders was dit album er niet.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Noah Preminger (tenorsax),
 Julian Shore (piano),
 Kim Cass (bas), Allan Mednard (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4mvhmu5n>

JAZZ OP HET PODIUM

JACKY TERRASSON TRIO

Bezetting:

Jacky Terrasson (piano),
Sylvain Romano (bas),
Lukmil Perez (drums).

Datum en plaats:

1 maart 2025,
TivoliVredenburg (Hertz),
Utrecht.

De Frans-Amerikaanse pianist Jacky Terrasson komt helaas niet vaak naar Nederland. Nu hij er was, bleef zijn bezoek beperkt tot één concert. Zijn optreden samen met twee fantastische begeleiders was innemend, kleurrijk, overweldigend en boordevol virtuoze bravoure. Zijn hele fysiek - zijn handen, zijn hoofd, zijn hele lichaam - danste mee. De vleugel was zijn compagnon. Het publiek was laaiend enthousiast.

Terrasson heeft prachtige albums opgenomen. Vooral zijn werk in triobezetting getuigt van zijn overdonderende muzikaliteit. In 2012 sprak ik hem in Amsterdam in de North Sea Jazz Club, waar hij zijn album 'Gouache' had gepresenteerd. Op die plaat was Cécile McLorin Salvant te gast. "Let op haar, zij wordt een grote zangeres", voorspelde Terrasson. Na een kwart eeuw voor Universal Records te hebben gewerkt, is Terrasson een nieuwe weg ingeslagen met zijn eigen label Earth Sounds, waar dit jaar zijn album 'Moving On' verscheen.

Jacky Terrasson in Utrecht. (Foto: Joke Schot)

Verwachtingsvol zat ik in de zaal. Wat zou Terrasson gaan doen? Die vraag werd vlot beantwoord met bedachtzaam en intens vurig spel, gecombineerd met speelse ingevingen. Ik wist genoeg: Jacky verkeert in topvorm en gaat mooie dingen doen. Veel tijd om op adem te komen was er niet, want hij speelde aaneengesloten door, gedreven als een roofdier. Ook direct voelbaar was de hechte samenwerking en de versmelting van piano en ritmesectie. Hier klonk ultieme kamermuziek, intiem verhalend.

Terrasson is in staat om subtiliteit in een oogwenk om te buigen naar ongrijpbare frasen en geïsoleerde stijlfiguren waarmee hij de blues in zijn stukken sleurt. Hij creëert drama, neemt onverwachte afslagen en haalt fascinerende capriolen uit. Zijn overtuigingskracht is verbluffend. Terrasson haalt de emoties desnoods uit zijn tenen. Hij bleef me verwonderen.

In het oerwoud op Borneo maakte hij een geluidsopname van een vogeltje dat een wijsje met grote intervallen zong. Deze kleine componist, die Terrasson inspireerde tot het feeëriek 'Edit (piaf)', klonk door in de zaal. 'Caravan' werd percussief ingeleid op de snaren, hamers en het frame van de vleugel. De compositie van Ellington en Tizol ontvouwde zich vervolgens in de volle breedte.

Terrassons spel staat voor gospel, blues en pianojazz pur sang. Hem vergelijken is zinloos, hoewel hij vele suggesties wekt. Mis hem niet als hij weer eens komt spelen.

Roland Huguenin

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

PONGA

Bezetting:

Yanna Pelser (altviool),
Timon Koomen (gitaren),
Remco Menting (slagwerk, percussie).

Datum en plaats:

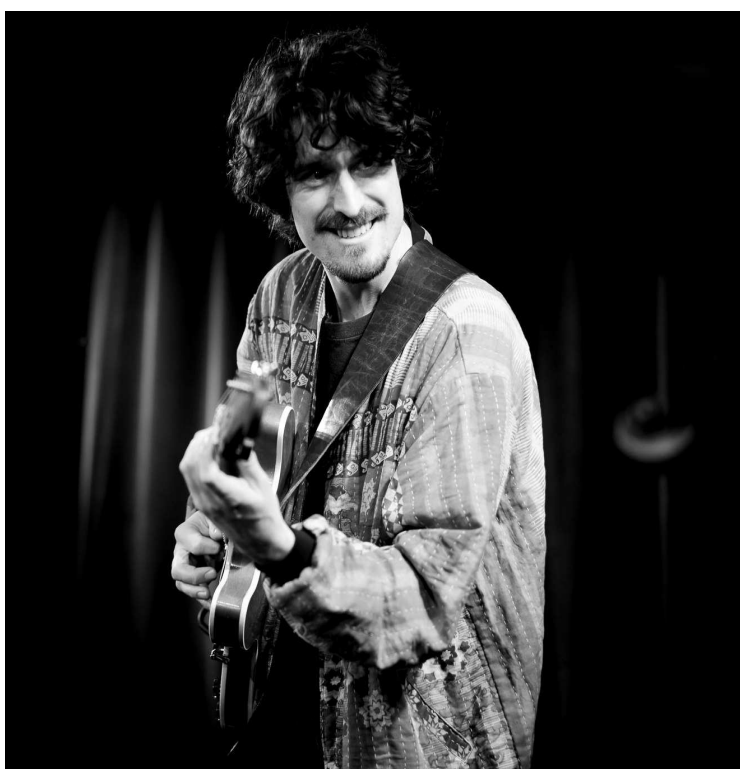
1 maart 2025,
Hot House Jazz, Leiden.

Nee, dit was niet Ponga, de band waarmee de Amerikaanse toetsenist Wayne Horvitz rond 2000 drie albums maakte. Dit Ponga is een nieuwe formatie van een ongewone samenstelling: altviool (Yanna Pelser), gitaar (Timon Koomen) en percussie (Remco Menting).

Timon en Remco speelden al eerder samen in Kapok, met hoornist Morris Kliphuis. Nadat Kliphuis verhuisde naar Berlijn, pakten ze de samenwerking op met Yanna. In Ponga komen veel muzikale werelden samen. Remco Menting brengt de geïmproviseerde jazz en Afrikaanse percussie in. Timon Koomen noemt jazz-gitarist Bill Frisell, maar ook de muziek, de humor en zelfs een beetje het uiterlijk van Frank Zappa als inspiratiebron. En Yanna Pelser heeft een klassieke opleiding gedaan op de altviool.

Voor Ponga draait op het podium heel veel om improvisatie, vanuit openheid van geest en een brede muzikale oriëntatie. Dat leverde voor de pauze een boeiende set op die in z'n geheel uit één lange klankreis bestond, geen 'liedjes' met refreinen en coupletten, maar ook geen abstracte 'soundscapes'. Remco Menting pakte daarbij vaak de rol van kapitein. Hij bepaalde het tempo, vertraagde en stuwde het ritme en het volume dan weer geleidelijk omhoog tot een climax. Bij de korte stiltes ontstonden dan weer nieuwe routes als de gitaar van Koomen en de viool van Pelser elkaar opzochten, om elkaar heen draaiend. De slagwerker en gitarist hebben ieder een indrukwekkend ondersteunend instrumentarium aan effectpedalen en percussie-instrumenten. Voor op het podium lag bijvoorbeeld een halve bol, een zogenoemde kalebas, waarop Remco Menting zich in het zweet werkte. Voor Yanna Pelser waren vier snaren genoeg om een wereld aan geluiden te ontsluiten. Na de pauze was 'Waar dans ik op?' een hoogtepunt van het concert. Ponga heeft nog geen album uitgebracht, maar het is maar de vraag of we dat op dit moment missen. De band lijkt opgericht voor live-optredens en ieder concert kan daarbij weer een ontdekkingsreis op zich zijn.

Marcel Schikhof

Van boven naar beneden: Yanna Pelser, Timon Koomen, Remco Menting. (Foto's: Marcel Schikhof)

SULLIVAN FORTNER TRIO

Bezetting:

Sullivan Fortner (piano)
Tyrone Allen (contrabas)
Kayvan Gordon (drums).

Datum en plaats:

27 februari 2025,
Bimhuis,
Amsterdam.

De reputatie van de Amerikaanse pianist Sullivan Fortner is inmiddels goudgerand en dat is niet verwonderlijk. Hij is een fenomeen. In het Bimhuis zette hij de pianojazz weer volledig naar zijn hand, maar bleek hij ook te kunnen zingen!

Fortner (1986, New Orleans) werd door kerkmuziek geïnspireerd en ging op zijn vierde pianospelen. In 2009 kwam hij in de band van vibrafonist Stefon Harris. Verder trok hij op met onder andere Christian Scott, Roy Hargrove, Gary Bartz, Peter Bernstein en Dave Liebman. Met zijn kwartet, dat in 2015 ontstond, begeleidde hij zangeres Roberta Gambarini. De meeste roem vergaarde hij echter als vaste begeleider van zangeres Cécile McLorin Salvant. Sullivan kreeg een Grammy voor zijn bijdrage aan het album 'The Window', dat in 2018 werd uitgebracht. In februari verscheen zijn album 'Southern Nights' met bassist Peter Washington en drummer Marcus Gilmore.

Sullivan Fortner in het Bimhuis. (Foto: Joke Schot)

In het Bimhuis stonden bassist Tyrone Allen en drummer Kayvan Gordon aan zijn zijde. De drie waren goed aan elkaar gewaagd en lieten subtiel samenspel horen. Groot muzikaal inzicht stelden hen in staat om een orkestrale setting te suggereren. Ze voegden aan de stride-pianostijl elke denkbare kleur toe. De technische finesses die deze mannen in hun spel brengen tarten het verbeeldingsvermogen. Hun arrangementen zijn verbluffend en wonderschoon.

In het Amerikaanse blad Downbeat van september 2024 zegt Fortner: "We willen de barrières van genres doorbreken. Ik probeer alle regels te verdrijven en zeg: bekijk deze nummers gewoon als nummers en bekijk muziek gewoon als muziek. Steek je handen uit de mouwen met het deconstrueren en reconstrueren van materiaal. Daar vermaken we ons absoluut goed mee." Hoewel Fortner de indruk wekt dat hij alles uit de losse pols doet, is dat zeker niet zo. Na een uur spelen valt er een 'gat'. Wat zullen we nu eens gaan spelen, vraagt hij. In het publiek roept iemand 'The Peacocks'. Fortner zat al dwars op zijn piano-kruk voor een praatje. In plaats van het praatje, begint hij te zingen in de microfoon in zijn rechterhand. Met zijn linkerhand begeleidde hij zichzelf. Treffender dan wat de gemiddelde pianist zal kunnen doen met twee handen. Fortner zong zoals Cecile. De zaal genoot intens en keek verbijsterd naar een mirakel.

Roland Huguenin

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

UITREIKING BOY EDGAR PRIJS

Bezetting:

TIN MEN AND THE TELEPHONE

Tony Roe (piano, synths, multimedia),
Pat Cleaver (bas),
Jamie Peet (drums),
Marcel Wierckx (video en software).

Datum en plaats:

26 februari 2025,
Bimhuis,
Amsterdam.

Op 26 februari kreeg pianist-componist-bandleider Tony Roe de Boy Edgarprijs 2024 uitgereikt, de belangrijkste Nederlandse onderscheiding voor jazz en geïmproviseerde muziek. Hij ontving deze vanwege zijn innovatieve en grensverleggende benadering van jazz.

De vertrouwde ingrediënten voor de Boy Edgarprijs zijn een geldbedrag, publiciteit, de bronzen wisselsculptuur John Coltrane (in 1963 gemaakt door Jan Wolkers) en een gevarieerd feestconcert in het Amsterdamse Bimhuis. Tony Roe had daarvoor zijn Tin Men and the Telephone meegenomen, en een aantal gasten uitgenodigd.

Om agenda-technische redenen kon de prijsuitreiking niet al vorig jaar plaatsvinden. Ook andere onderdelen van het uitreikingsritueel liepen anders. Op weg naar de zitplaatsen moest het publiek zich in de schaars verlichte zaal een weg banen door toneelmist. Het concert begon terwijl het verduisterde geroezemoes in de zaal nog volop gaande was. Bij een prijsuitreiking horen uiteraard ook toespraken. Viktorien van Hulst, directeur van het Fonds Podiumkunsten, vatte in haar praatje het juryrapport samen: "De vakjury prijst Roe als een musicus die de mogelijkheden van jazz oprekt en vernieuwt. Met zijn onorthodoxe aanpak en speelse omgang met digitale technieken creëert hij een totaalervaring waarin muziek, beeld en interactie samenkomen. Hij bespeelt zijn publiek en betreft het actief bij zijn muzikale avonturen. Er is grote bewondering voor jouw vakmanschap. Minstens zoveel waardering is er voor de manier waarop je jouw kunde inzet om de jazz te vernieuwen. Je gebruikt als toetsenist en bandleider tal van innovatieve technieken die de muziek niet overschaduwen, maar haar juist verder brengen. De jury noemt jou een intelligent musicus die in zijn denken telkens next level zoekt."

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Reinier Baas overhandigt Tony Roe (links) de Boy Edgar Prijs 2024. (Foto: Joke Schot)

Gitarist Reinier Baas rakelde in zijn feesttoespraak op dat Tony Roe in zijn tienerjaren een grote voorliefde voor hiphop had. Tevens illustreerde hij Tony's eigenzinnigheid aan de hand van het kerstalbum van Tin Men and the Telephone. Dat werd binnen een week bedacht, gearrangeerd, opgenomen en uitgebracht, maar dat dan wel net na kerst...

Tony Roe heeft een talent om te ontregelen, dat toonde hij ook deze avond weer. Vervreemdende trivialiteit en confrontaties zijn voor hem een ideale voedingsbodem voor muziek die hij verweeft met multimediale statements. Tijdens deze avond liet hij recente beelden zien van Donald Trump, waarbij je je achteraf afvraagt of die toen al in zijn hoofd had om Zelensky een veeg uit de pan te gaan geven. Geert Wilders komt in beeld en vraagt: "wilt u meer of minder noten?" waarna een teller begint te lopen die bijhoudt hoeveel beats en noten er werden gespeeld. Plotseling bevriest de teller op bijna 18.000 en verwijst de tekst naar het aantal in Gaza gedode kinderen.

Pianiste Helena Basilova speelde een 'contemplatie' over het kindeke Jezus van Olivier Messiaen, waarin een combinatie van serene schoonheid werd ontregeld door onvoorspelbare flarden avant-garde. De sterke tempowisselingen leken te verwijzen naar het werk van Roe, die vaak gebruikmaakt van natuurlijke geluiden zoals het kraaien van een haan of een luidende koe-koeksklok die schokkerig overvloedt in symfonische hallucinaties. Altist Ben van Gelder zat midden in het publiek en mengde zich onverwacht in een stapeling van gesampled geluiden, wat het verwarrende effect van zijn interpellatie vergrootte.

Verrassend hoogtepunt van de avond was een kwartetbezetting bestaande uit de elektronisch geprepareerde harp en piano, aangevuld met Arabische percussie, in een zowel melodisch als percussief gedreven stuk. Het indringende harpspel van Doriene Marselje was een even verleidelijke als fascinerende eyeopener.

Roland Huguenin

JAN VAN DUIKEREN'S FINGERPRINT

Bezetting:

Jan van Duikeren (trompet),
Tom Beek (tenorsax),
Timothy Banchet (piano, keys),
Hugo den Oudsten (elektrische bas).
Salle de Jonge (drums)

Datum en plaats:

21 februari 2025,
Fruitvis,
Rotterdam.

Het programma 'Jazz in de Fruitvis' bestaat drie jaar en is een initiatief van jazzpianist Bart Egeter en celliste Angélique Boel. Zij organiseren elke maand een concert in een oude loods (De Fruitvis) pal aan de Rotterdamse Merwehavent. Wij waren er voor het eerst, maar vielen bij Jan van Duikeren's Fingerprint meteen met onze neus in de boter.

Daags tevoren, bij de albumpresentatie van 'Slow Your Roll' (alleen op vinyl), had de groep al warm gedraaid in het Bimhuis (Amsterdam). In Rotterdam speelde Jan een thuiswedstrijd, in een huis dat was uitverkocht tot en met de allerlaatste klapstoel. En het dak ging eraf! Kent u deze groep nog niet, dan is het zaak deze Nederlandse topformatie snel te gaan ontdekken. Hun rauw swingende en funky groovende nieuwe album is een mooie aanleiding.

De zaal in De Fruitvis heeft qua opzet en beleving veel weg van het eerste Bimhuis aan de Oudeschans. Het podium is aan drie kanten strak omgeven met opgaande rijen. De akoestiek van de zaal is goed en leent zich voor 'unplugged' sessies. Aan de wanden foto's van huisfotograaf Olga Beumer en de bar is nabij. Trompettist-componist-arrangeur Jan van Duikeren is breed inzetbaar en een veelgevraagd (gast)solist. Hij werkt samen met sterren uit verschillende genres. In zijn eigen bands pakt hij de ruimte om op een bescheiden manier te schitteren in wat hij het liefste doet: de veelzijdigheid van zijn instrument demonstren.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Jan van Duikeren (links) en Tom Beek. (Foto: Joke Schot)

Het energieke spel van tenorsaxofonist Tom Beek is zeer gewaagd aan dat van zijn leider. Hun samenklank was subliem. Beek beheerst tal van genres en technieken, wat hem in staat stelt om in zijn spel verrassende keuzes te maken.

Meteen toen 'Slow your roll', het eerste nummer en tevens de titelsong van het nieuwe album aanving, was de ruimte gevuld met een vertrouwde 'sound': het geluid van de jaren zeventig. Dat wil zeggen, slepende en 'catchy' funk. Pianist Timothy Banchet draagt sterk aan dit geluid bij. Met zijn vette Fender Rhodes-sound sprong hij een halve eeuw terug in de tijd, maar wel met een frisse blik. Het elektrische basspel van Hugo den Oudsten sloot daar mooi op aan. Drummer Salle de Jonge leverde de 'finishing touch' met snelheid, strak raffinement en kleurrijk spel.

'Hufflepuff shuffle', in een smeug arrangement, stuwde de gemoederen in galop naar hogere sferen. 'Hope', een intieme overpeinzing geschreven in coronatijd, begon met een traag mars-tempo. 'Black white & brown' bood gospelblues en een beetje calypso. Het was een gave uitsmijter met coole stuwende riffs, mooi plotwendingen en 'bridges'. Jan van Duikeren's Fingerprint is een prachtige formatie.

Roland Huguenin

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VARIA

Anat Cohen. (Foto: Shervin Lainez)

New Yorks jazzmagazine brengt speciaal vrouwennummer

Omdat maart in de VS International Women's History Month is, staan deze maand in de New York City Jazz Record vrouwelijke jazzmusici centraal. Op de omslag prijkt klarinettiste-saxofoniste Anat Cohen. Ze wordt deze maand vijftig en bovendien komt medio maart het album 'Interaction' uit, dat ze als de 3 Cohens maakte met haar broers Avishai (trompet), Yuval (saxofonist) en de WDR Bigband. In het blad zelf is een interview met zangeres Lisa Sokolov te vinden. Verder wordt de schijnwerper gericht op saxofoniste Angelika Niescier en zangeres Renée Manning. In de rubriek 'Lest We Forget' gaat het deze keer over gitariste Emily Remler, die in 1990 op 32-jarige leeftijd overleed. En in de 'Label Spotlight' wordt het Duitse label Tiger Moon Records besproken. Het brengt de platen van tromboniste Anke Lucks en baritonsaxofoniste Almut Schlichting uit. Verder worden albums besproken van onder anderen bassiste-vocaliste Esperanza Spalding, drumster Allison Milder en trompettiste Summer Camargo. The New York City Jazz Record is een gratis maandelijkse uitgave en te downloaden via: <https://tinyurl.com/3p54rrzz>.

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>.

Dave Holland zegt optreden festival Leuven Jazz af

Bassist Dave Holland heeft op doktersadvies zijn Europese voorjaarstournee afgezegd. Hij moest begin februari een dringende medische ingreep ondergaan. Holland zou 22 maart samen met gitarist Lionel Loueke optreden tijdens het festival Leuven Jazz. Als hun vervanger komt de Britse drummer Tom Skinner, die met een kwintet met onder anderen saxofoniste Chelsea Carmichael muziek van zijn laatste album 'Voices Of Bishara' zal spelen. Ook de Last Poets en het Belgische duo Elliott Knuets (gitaar) & Maël Idris (piano) zijn aan het programma toegevoegd.

Een impressie van het Jazzfestival Enkhuizen 2023. (Persfoto)

Tuba Skinny op jubilerend Jazzfestival Enkhuizen

Voor de vijftigste editie van het Jazzfestival Enkhuizen komen deze zomer Tuba Skinny (uit de VS), Mama Shakers en Jerome Etcheberry (uit Frankrijk), Nanna Carling (uit Zweden) en TJ Johnson, Adrian Cox en Chris Tanner (uit de UK) naar Noord-Holland. "Het wordt een programma met een gouden rand en strik met een internationale bezetting", zegt Sam Verbeek, voorzitter van de organiserende Stichting Sgt. Pepper's Jazz-Club in een e-mail. Het festival startte indertijd als een eendaagse. Op zaterdag 20 april 1974 was de eerste editie met een 'street parade' van de Freetime Old Dixie Jassband en een kroegentocht met vijf bands. In de loop der jaren werd het uitgebouwd tot de huidige jaarlijkse vierdaagse en stonden onder meer Max Collie Rhythm Aces, Les Haricots Rouges, Blue Roseland Orchestra, Monty Sunshine Band, Kustbandet, Rosenberg Trio, Chris Barber Band, Dutch Swing College Band op het affiche. Verbeek: "Wat ook niet vergeten mag worden is de onvoorwaardelijke steun van alle Enkhuizer orkesten van toen en nu, die een vaste prik werden op de festivals. Ook noemenswaardig zijn de drie besturen die het festival in deze vijftig edities hebben georganiseerd, samen met de honderden medewerkers die deze feesten mogelijk hebben gemaakt." Het komende festival is van 12 tot en met 15 juni. Als ieder jaar wordt ook nu weer de Sgt. Pepper's Jazz Award uitgereikt en wordt een nieuwe tegel aan de plaatselijke Jazz Walk of Fame toegevoegd. Aan de vijftigste editie – twee jaren ging het festival vanwege corona niet door – wordt ook aandacht besteed met een tentoonstelling. Die is vanaf woensdag 11 juni te zien in de Westerkerk in Enkhuizen.

Bogerman Big Band viert 40-jarig bestaan met jubileumfestival

De Bogerman Big Band, de bigband van scholengemeenschap Bogerman uit Sneek, bestaat veertig jaar en viert dat op 19 april in de school met een jubileumfestival. Tijdens het festival zal de bigband zelf optreden, maar ook onder meer Big Band Friesland, de Basic Big Band, de Meander Big Band, het Frysk Jeugdorkest en de Utrechtse Studenten Big Band zijn van de partij. In totaal treden 25 groepen op vijf podia op. De Bogerman Big Band werd in 1985 opgericht door muziekleraar Anne Oosterhaven. Jos van der Zwan, docent Nederlands en trombonist, stak hem daarbij een helpende hand toe. Het initiatief naar Amerikaans en Duits voorbeeld sloeg aan; al snel meldden zich vijftien leerlingen aan. Oosterhaven leidde het orkest 35 jaar lang. In 2020 werd hij, na een inwerkperiode van zo'n drie jaar, opgevolgd door Sjoerd Hiemstra, de andere muziekdocent van de school. Docent wiskunde Bob Pruiksma speelt bas in de bigband. Onder Anne Oosterhaven werd het orkest een graag geziene gast in de regio. Maar ook maakte het uitstapjes naar Denemarken, België, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Noorwegen en Luxemburg. In 1991 won de Bogerman Bigband de publieksprijs bij de Nationale Onderwijsprijs. Nog een prijs werd in 2002 in de wacht gesleept toen het orkest als eerste eindigde in de nationale finale van het Prinses Christina Concours te Den Haag (onderdeel jazz). In 2004 werd deze prestatie geëvenaard. In de loop van de jaren waren onder anderen trompettist Eric Vloeimans en pianist Bert van den Brink, zanger-pianist Ruben Hein en trompettiste Saskia Laroo te gast bij het orkest.

Meer info:

<https://tinyurl.com/kbah7te8>

Jazz-Dokkum start 'Jazz-Fabriek'

Jazz-Dokkum is in de plaatselijke popbunker Opus 3 een 'Jazz-Fabriek' gestart. Om de week kan daar op dinsdag van 11.00 tot 14.00 uur jazz worden 'gefabricerd'. De eerstvolgende keer is 18 maart. Eenieder is welkom om met andere (amateur)musici samen te spelen, ongeachte niveau of instrument. Wie voor het eerst komt mag kosteloos kennismaken. Bevalt die kennismaking, dan wordt de volgende keren een bijdrage in de zaalhuur gevraagd.

Meer info:

<https://www.jazz-dokkum.nl/jazz-fabriek>

FESTIVALS

Afy Lomama treedt tijdens het Belgian Jazz Festival met jaar kwartet op. (Persfoto)

RIVER JAZZ

Diverse locaties, Brussel
12 tot en met 29 maart 2025
[\(https://riverjazz.be/nl/\)](https://riverjazz.be/nl/)

Met onder anderen: Geert Clarisse, Peter Bernstein & Jesse van Ruller, Ivan Paduart & Patrick Deltenre, 3'ain, Collectief Thöz #4, David Linx Quintet, Massot/Florizoone/Horbaczewski en het Jean-Paul Estiévenart Kwartet.

BELGIAN JAZZ FESTIVAL

Theatre Du Vaudeville, Brussel
4, 5 april 2025
[\(https://belgianjazz.com/\)](https://belgianjazz.com/)

Met: Don Marsh Trio, Anne Wolf Quator, Bruno Castellucci Quartet, *Afy Quartet*, Jelle van Giel's Close Distance Band en het Reggie Washington Trio.

BOGERMAN JUBILEUM FESTIVAL

CSG Bogerman, Sneek
19 april 2025
[\(https://csgbogerman.nl/\)](https://csgbogerman.nl/)

Met onder anderen: Bogerman Big Band, Groove Department, Big Band Friesland, de Basic Big Band, de Meander Big Band, het Frysk Jeugdorkest, The Lady Lights en de Utrechtse Studenten Big Band.

BIGBAND FESTIVAL GOOR

Centrum, Goor
21 april 2025
[\(https://bigbandfestivalgoor.nl/\)](https://bigbandfestivalgoor.nl/)

Met: meer dan tien bigbands.

Nederlands Jazzarchief zoekt opnames van Sesjun

Het Nederlands Jazzarchief (NJA) is dit jaar een zoektocht begonnen naar opnames van het legendarische TROS-programma Sesjun. Het programma werd van 1973 tot 2004 live uitgezonden vanuit Laren. Presentator was Cees Schrama. Tal van jazzgrootheden waren er te gast, onder wie Chet Baker, Bill Evans, Dizzy Gillespie en Toots Thielemans. Maar ook waren veelvuldig Nederlandse jazzmusici van naam in het programma te horen. Het archief wil uiteindelijk een opname van elke uitzending in huis hebben. De medewerkers bezochten tal van officiële archieven, maar daar is lang niet alles te vinden. Van de 1.500 uitzendingen, zijn er ongeveer 350 in officiële archieven bewaard gebleven. Er is dus nog het nodige te verzamelen. Daarvoor roept men de hulp van de toenmalige luisteraars in. Veel luisteraars namen Sesjun op. Heeft u nog banden of cassettes met afleveringen van Sesjun in uw archief? Dan hoort men bij het NJA graag van u. U kunt het archief bereiken via <https://www.jazzarchief.nl/sesjun/>.

Jazzbulletin 134 uit

Op de voorkant van Jazzbulletin 134 prijkt bassist Wim Essed, die binnenin zijn levensverhaal vertelt aan Jan Kelder: 'Luisteren is het allerbelangrijkste.' Verder in dit nummer onder meer: zangeres Anna Sollewijn in de rubriek 'Jong Talent'; Bert Vuijsje over de stelling dat 'mislukte musici de beste critici' zijn; een terugblik op het blad Jazzism, dat in december 2024 voor het laatst op papier verscheen; een gesprek met trompettist Ian Cleaver en een artikel over bassist Kenny Napper. Een proefnummer is aan te vragen bij het Nederlands Jazzarchief: <https://tinyurl.com/mtxatyba>

OVERLEDEN

Bunky Green op de hoes van zijn Argo-plaat 'Testifyin' Time'.

Bunky Green, 1 maart 2025 (89)

Amerikaanse altsaxofonist, pendelde tussen Milwaukee (waar hij geboren is in 1935 en niet 1939) en New York, verlegde dan zijn werkterrein naar Chicago. Is weinig bekend, zijn platen hadden weinig aftrek, maar wordt in kleine kring zeer gewaardeerd als jazzleraar.

Nannie Porres, 17 februari 2025 (85)

Zweedse zangeres. Zong al in de jaren vijftig, maakte een comeback in 1970, waarna ze bleef zingen tot 1999, eerst nog het algemeen bekende repertoire, daarna origineel Zweedse songs. Was vaak te horen in het gezelschap van tenorist Bernt Rosengren. Won in 1976 als eerste vrouw de 'Gouden Plaat', uitgelooft door het blad Orkester Journalen.

Tony Kinsey, 10 februari 2025 (97)

Britse drummer. Deed plaatselijk ervaring op bij pianist Ronnie Ball en op oceaanstomers naar New York. Werkte bij Victor Feldman en de Johnny Dankworth Seven, leidde eigen, kleine combinaties en begeleidde tal van grote Amerikanen op tournee in de UK. Schreef ook.

Howard Riley, 8 februari 2025 (81)

Pianist, een van de voormannen van de Britse avant-garde. Speelde met Evan Parker, Barry Guy, John McLaughlin, John Stevens, Tony Oxley, in trio's en de laatste decennia vooral in solo uitvoeringen. Bezocht de VS en Canada, was lid van de London Jazz Composers' Orchestra en bewoog zich op het vlak van het onderwijs.

(jm)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Maandelijkse jamsessie in Hnita Jazz Club

Saxofonist Koen Nys leidt iedere laatste zondag van de maand een jamsessie in de Hnita Jazz Club (Heist-op-den-Berg). Gemiddeld nemen zo'n twintig musici deel en ook luisteraars weten hun weg naar de sessies te vinden. Elke sessie start met een set van een groep professionele musici rondom Koen Nys. Daarna staat het podium open voor de sessiedeelnemers. Iedere muzikant is welkom om aan de jamsessie deel te nemen. De toegang voor zowel deelnemers als publiek is steeds gratis.

Vincent Herring (foto: Jimmy Katz)

Zutphens podium viert jubileum

Het Zutphense podium Mr. Jazz bestaat tien jaar en viert dat op 22 mei met de komst van saxofonist **Vincent Herring**. Het podium startte in 2016 op initiatief van Frank Ong-Olak. Eerst nog bescheiden in de kelder van filmhuis Luxor. Al na twee jaar verkaste het naar Eetcafé Uffie's en groeide het uit tot een bekende naam in de regio. Organisator Frank Ong-Alok heeft zich ten doel gesteld om kwalitatief goede jazz naar Zutphen te halen, zegt hij op de website van Mr. Jazz. Hij kent veel van de artiesten persoonlijk uit de tijd dat hij aan het conservatorium studeerde. Maar ook door de vele jazzconcerten die hij organiseert heeft hij een groot netwerk aan jazzartiesten opgebouwd. Onder anderen Denise Jannah, Saskia Laroo, Frits Landesbergen, Hermine Deurloo, Ben van den Dungen en Ronald Snijders traden in de loop van de jaren bij Mr. Jazz op. De concerten zijn in het seizoen wekelijks op donderdagavond.

Meer info: www.mrjazzzutphen.nl.

Maandelijks een zondagse jamsessie in Dordrecht

Op initiatief van pianist-componist Henri Noorlander en slagwerker Paul Scheepmaker vindt elke eerste zondag van de maand om 15.00 uur in Muziekpodium DJS (Dordrecht) een jazz improvisatiesessie plaats voor instrumentalist, zangers en zangeressen. Zij worden op deze 'Sesjun Sunday' begeleid door een vaste ritmesectie. Die warmt op met een eerste set, waarna de deelnemers in de tweede set samen musiceren. Elke keer is er een lijst met tien nummers waaruit deelnemers kunnen kiezen. Er wordt gespeeld zonder te repeteren en zonder arrangementen. Niettemin is aanmelding vooraf een voorwaarde voor deelname. Dat kan bij Henri Noorlander. Publiek is ook welkom. En de entree is gratis.

Meer info: <https://muziekpodiumdjs.nl/sessies/>

Concertzender wijdt drieluik aan vader en zoon Raney

Op de Concertzender wordt drie keer een uur aandacht besteed aan de gitaristen Jimmy (vader) en Doug Raney (zoon). De eerste keer staat Jimmy Raney (1927-1995) centraal, in het bijzonder zijn album 'Live In Tokyo' uit 1976. Hij is daarop te horen met bassist Sam Jones en drummer Leroy Williams. De tweede uitzending is gewijd aan Doug Raney (1956-2016), met opnamen die hij maakte voor het Deense Steeplechase. En in de laatste uitzending zijn ze samen te horen, op het album 'Stolen Moments' (Steeple Chase) en 'Raney '81' (Criss Cross). Het drieluik rondom Jimmy en Doug Raney is te beluisteren in het programma House of Hard Bop. Het eerste deel wordt zaterdag 15 maart om 15.00 uur uitgezonden.

AANKOMST OP SCHIPHOL

Twee pianisten onderweg naar het North Sea Jazz Festival 1977: John Lewis (links) en Dave Brubeck. (Foto: Bert Verhoeff)

JAZZSTANDARDS

TIGER RAG

Op het recente album van The 3 Cohens met de WDR Big Band wordt de 'Tiger rag' in een hedendaags jasje gespeeld (zie de bespreking van dit album op pagina 6). Dit is een mooie aanleiding om die standard uit de oertijd van de jazz, ooit zeer populair maar nu vrijwel vergeten, onder de loep te nemen.

De oudste opname ervan dateert uit 1918, van The Original Dixieland Jass (Jazz) Band. Dit uit witte muzikanten bestaande ensemble maakte furore met muziek die ze van zwarte orkesten hadden gehoord. Zij namen de vrijheid om zich als de componisten van de 'Tiger rag' te profileren, door het copyright te laten registreren. Hun versie klinkt zo: <https://tinyurl.com/z8feuzpu>.

Over de herkomst van het stuk bestaat, ondanks die copyright-registratie, geen echte duidelijkheid. Het werd, naar men aanneemt, al ver voor 1918 door anderen gespeeld, zoals klarinettist Sidney Bechet, cornettist King Oliver en pianist Jelly Roll Morton. Helaas zijn er geen opnamen om dit te bewijzen, want er is vóór 1917 helemaal geen jazz op de plaat gezet. Jelly Roll Morton (ook niet de meest bescheiden figuur in de business; op zijn visitekaartje stond dat hij de jazz had uitgevonden) beweerde dat hij het stuk van een Franse Quadrille had afgeleid. Ook andere muzikanten uit die tijd hebben het auteursrecht opgeëist. De meest waarschijnlijke componist is volgens sommigen trombonist Jack Carey, ook doordat verschillende stukken van zijn bandrepertoire werden nagespeeld door de Original Dixieland Jass (Jazz) Band.

Hoe dan ook, het stuk werd in de jaren twintig en dertig flink populair en velen namen het op hun repertoire. Bijvoorbeeld Duke Ellington, eind jaren twintig, met vrolijk klarinetwerk door **Barney Bigard**: <https://tinyurl.com/5n7yk7a2>. Later incorporeerde **Ellington** een gedeelte van de 'Tiger rag' in zijn ultieme treinstuk: 'Daybreak Express'. Nadat de [vervolg in de rechterkolom...](#)

trein met een luid puffende locomotief op gang is gekomen, blijkt er als het ware een orkestje in de trein te zitten dat de 'Tiger rag' speelt, tot de trein vaart mindert voor het volgende station: <https://www.youtube.com/watch?v=TX3UBxFLIA> **Louis Armstrong** werd in de jaren dertig begeleid door een kleine bigband en midden in zijn versie van 'Tiger rag' hoor je hem zeggen dat de tijger wel erg hard rent. Vervolgens speelt hij een trompetsolo in losse noten, als het ware 'half time', terwijl de band voortjaagt: <https://tinyurl.com/yckfwvsv> Klarinettiste Anat Cohen zal ongetwijfeld wel eens geluisterd hebben naar haar voorganger **Benny Goodman**, die in 1936 met zijn trio (klarinet, piano, drums) het stuk losmaakt van de traditionele dixielandformule met drie (of meer) blazers in de frontlijn: <https://www.youtube.com/watch?v=ae0Av2JhPnI> Pianist **Art Tatum** maakte een soloversie van waarbij je steeds moet blijven denken dat het hier echt maar om één pianist gaat en niet om twee of drie: <https://tinyurl.com/2srxz5h8>

In 1947 maakte jazzcriticus Barry Ulanov een radioprogramma met een soort 'battle of bands' tussen bebop-ensembles en ensembles van traditionele jazz. De beboppers kozen de 'Tiger rag' als 'wapen' en we horen trompettist **Dizzy Gillespie**, saxofonist **Charlie Parker** en pianist **Lennie Tristano** in adembenemend tempo soleren: <https://tinyurl.com/mr2znfec> Begin jaren vijftig experimenteerde gitarist **Les Paul** samen met zijn vrouw zangeres Mary Ford met multitrack opnamen, waarvan vooral hun versie van 'How high the moon' een grote hit werd. Ook de 'Tiger rag' kreeg een behandeling, waarbij je een zangkoor hoort waarvan alle stemmen door Mary Ford zijn ingedubd: <https://tinyurl.com/mbd432z3> [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Hoewel de 'Tiger rag' niet echt een centrale plaats in het moderne standaardrepertoire inneemt, ligt dit anders in de wereld van de traditionele jazz, getuige bijvoorbeeld stevig swingende uitvoeringen door de **Dutch Swing College Band** - <https://tinyurl.com/2vvdn23a> - uit 2007 en van dezelfde band uit 1960: <https://tinyurl.com/y849hpar>

Hoe zit de 'Tiger rag' in elkaar en wat maakte het zo'n succesvol stuk? Qua overall-structuur sluit het aan bij het ragtime-repertoire: dat kent een onderverdeling in meerdere passages ('strains') met hun eigen melodie en karakter. Het stuk opent met een simpele signaal-achtige melodie in Bes, die tweemaal wordt gespeeld [A,A], waarna een passage in F volgt [B]. Dan komt nog een keer [A] terug, waarna een nieuwe melodie, nu in Es, volgt [C]. Uiteindelijk belanden we bij het 'Hold the tiger' gedeelte [D], in de toonaard As. Dat [D] gedeelte blijft men herhalen. De structuur is dus AABACD (D veelvuldig herhaald), vrij dicht tegen een in Ragtime veel voorkomende structuur AABAC-CDD.

De akkoorden van de 'Tiger rag' zijn vrij eenvoudig. Je hoeft daar niet jarenlang muziektheorie voor te hebben gestudeerd. In de onderdelen [A], [B] en [C] gaat het om twee akkoorden in de desbetreffende toonaarden. In onderdeel [D] kom je (met hier en daar een overgangsakkoord) in hoofdzaak drie akkoorden tegen: de tonica (akkoord op de 1e trap van de toonladder), het dominantseptiemakkoord (akkoord op de vijfde trap van de toonladder) en de onderdominant (akkoord op de vierde trap van de toonladder). Het zijn de drie basisakkoorden van een simpele blues, maar anders gerangschikt. Dit maakt het overzichtelijk en daardoor is er ruimte om flink uit te pakken met virtueuze 'licks', getuige de diverse voorbeelden. Naast de harmonische eenvoud zijn er nog andere dingen die het stuk geliefd maakten. Het up-tempo waarin het wordt gespeeld, met snelle licks in de vele breaks (maten waar de ritmesectie even stopt) is een effectief middel om spektakel te laten horen. En de herhaalde 'Hold the tiger'-riff in het [D] gedeelte is geschikt om het publiek mee op te zwepen. Voetjes van de vloer!

Ruud Bergamin

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Barney Bigard speelde eind jaren twintig zijn versie van 'Tiger rag' bij het orkest van Duke Ellington. (Foto: William P. Gottlieb)

Ook pianoleeuw Art Tatum had 'Tiger rag' op zijn repertoire staan. (Foto: William P. Gottlieb)

JAZZWEEK TOP DRIE

3 maart 2025

1 Renee Rosnes

Crossing Paths
(Smoke Sessions)

2 Scott Hamilton

Looking Back
(Stunt)

3 Dave Stryker

Stryker With Strings
Goes To The Movies (Strikezone)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

ia77
JazzFlits

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 maart 2025

Peter Slavid, UK Jazz News:

JOSEPHINE DAVIES ENSO ENSEMBLE

The Celtic Wheel Of The Year Suite (Ubuntu Music)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

KNUT KRISTIENSEN

Volum (Jazzland Recordings)

Patrik Sandberg, Orkesterjournalen:

JOHN PATITUCCI

Spirit Fall (Edition)

Cim Meyer, All That ...:

JOÃO FRADE

João Frade (Harmonik)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

THE YOUNG MOTHERS

Better If You Let It (Sonic Transmission)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

ABEL SELAOCOE

Hymns Of Bantu (Warner)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

ACRE (BARON, BOSCHI, BONINI)

Axis (Folderol Records)

Yves Tassin, JazzMania:

EVE BEUVENS

Lysis (Igloo Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

ECLECTIC MAYBE BAND

Cosmic Light Clusters (Discus)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

KĀRLIS VANAGS TRIO

Colossus (Jersika Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

SILVAN STRAUSS

Flukin` (Kabul Fire Records)

Bega Villalobos, In&OutJazz:

LUIS NACHT, DEMIAN CABAUD, JEFF WILLIAMS

Furtivo (Club del disco)

Mike Flynn, Jazzwise:

GOULDIAN FINCH

Schizo (All Ape)

Kateryna Ziabliuk, Meloport:

ANDRII BARMALII V

Αποφθεος (V Apotheosis) (Kontrabass)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

MICHAEL WOLLNY TRIO

Living Ghosts (ACT Music)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

KNUT KRISTIENSEN

Volum (Jazzland Recordings)

Christine Stephan, JAZZTHETIK:

OZMA

The Day We Decided To Live At Night (Berthold Records)

Dick Hovenga, Written in Music:

ALEX KOO

Blame It On My Chromosomes (W.E.R.F. Records)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

DANIEL HERSKEDAL

Movements Of Air (Edition Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

DAVID MARANHA / RODRIGO AMADO:

Wrecks (Nariz Entupido)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)